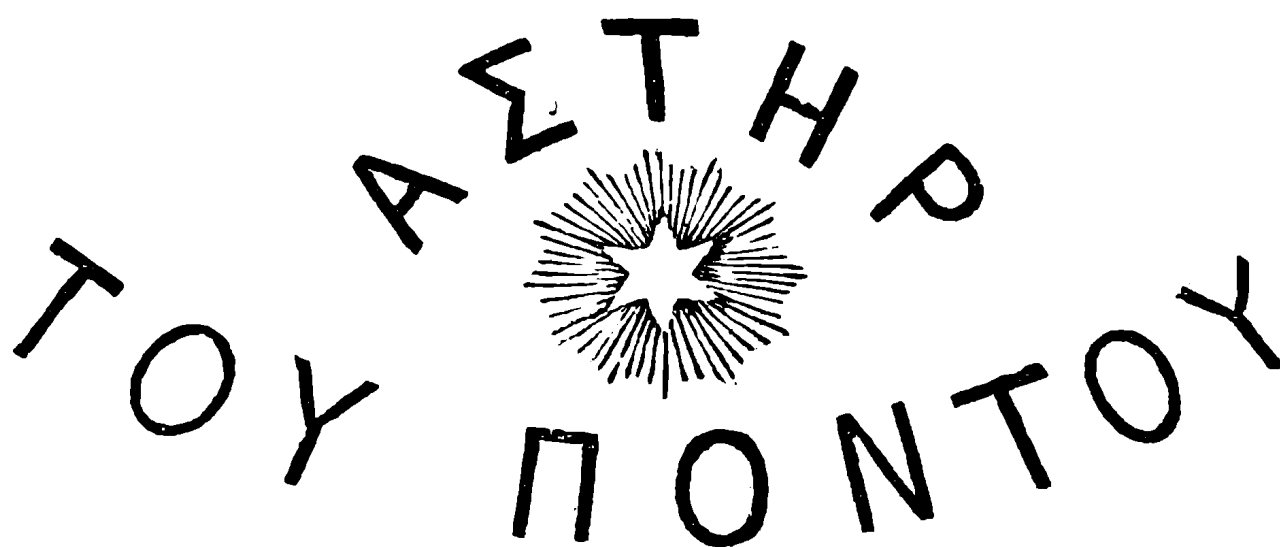

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΗΘΙΚΑ

Γ'. Ἡ γυνή ὡς πολίτις.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ἐμνηκύναμεν τὸ μέρος τοῦτο τοῦ λόγου ἡμῶν, διότι τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἀπὸ χρόνων γράφονται περὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς, ὥστε ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ ἐπιληφθῶμεν τῶν κυριωτέρων γνωμῶν καὶ σταθμίσωμεν τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ τούτων ἐπιχειρήματα, ἵνα ἐκ τοῦ ἐλέγχου καὶ τῆς βασάνου ὁρῶν τι καὶ ἀτφαλὲς προκύψῃ συμπέρασμα. Ἐθίξαμεν ὁμῶς τὸ ζήτημα ἄκροις μόνον δακτύλοις· διότι ἡ πλήρης καταγραφὴ καὶ σύγκρισις καὶ ἀνάπτυξις τῶν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐξενεχθεισῶν γνωμῶν ἡδύνατο ν' ἀπαρτίστῃ σύγγραμμα πολυσέλιδον, ἔργον

πίπονον καὶ θυσιῶν δεόμενον οὐκ εὐκαταφρονήτων καὶ εἰς τὰς στήλας δ' ἐπὶ πᾶσι τοῦ α' Ἀστέρος τοῦ Πόντου οὐ πάνυ εὐπρόσιτον διὰ τὸν ὄγκον, ποικιλίαν πρὸ παντὸς ἐκλεκτῶν καὶ ὠφελίμων καὶ πολιτικῆς χροιάς ἀμετόχων θεμάτων κατὰ τὸ ἐνὸν θηρεύοντος.

Ἀνακεφαλαιοῦντες λοιπὸν τὰ εἰρημένα παρατηροῦμεν ὅτι, ἡ θέσις τῆς γυναικὸς πρὸ παντὸς εἶναι ἐν τῷ οἴκῳ καὶ προορισμὸς αὐτῆς ὕπατος τὸ ν' ἀναδειχθῇ ἑξοχος καὶ ὡς μήτηρ καὶ ὡς σύζυγος καὶ ὡς οἰκοδέσποινα. Εἶναι δὲ ἡ ἀποστολὴ αὐτῆς αὕτη τοσοῦτον δυσχερὴς καὶ μεγάλη, ὥστε ν' ἀπορροφήσῃ ἀπάσας αὐτῆς τὰς σκέψεις καὶ ἐνεργείας καὶ τοσοῦτον ὑψηλὴ καὶ ἱερὰ, ὥστε νὰ καταστήτῃ αὕτῃ περιττὴν πᾶσαν ἐξ οἰασδῆποτε ἄλλαν ἐπιχειρήσεως

ψιν καὶ δόξαν. Καὶ πράγματι ἄνευ
 τῆς ἐνδελεχοῦς καὶ ἐπιμελοῦς τῆς
 γυναικὸς μερίμνης καὶ προφυλάξεως,
 πολλὰ τέκνα ἤθελον γεννηθῆ καχε-
 κτικά καὶ ἀνάπηρα· ἄνευ δὲ τῆς βαθ-
 μιαίας καὶ σκοπίμου καὶ εὐμεθόδου
 αὐτῶν ἀνατροφῆς καὶ διαπλάσεως,
 τῆς παρὰ τῆς μητρὸς, ἤθελον γείνει
 ἀμόρφωτα τὴν καρδίαν, ἀκόλαστα τὰ
 ἤθη καὶ ἄξεστα τὴν διάνοιαν, καὶ ἡ
 ἐν τοῖς σχολείοις παρεχομένη διδα-
 σκαλία καὶ μόρφωσις ἤθελεν ἀποβῆ
 ἄλυσιτελῆς καὶ ἄκαρπος καὶ ἀτελε-
 σφόρητος, ὡς φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ
 ἐρήμῳ ἢ ὑετὸς ἀρδεύων τὰς ἀμμώ-
 δεις αὐτῆς ἐκτάσεις· ἄνευ δὲ τοῦ
 πόθου, ὃν ἐμπνέει πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ
 τοῦ γοήτρου, ὃπερ ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς
 καρδίας αὐτοῦ, παραμυθεῖσα καὶ
 θαρρύνουσα καὶ ζωογονοῦσα καὶ ἐν-
 τείνουσα τὰς τε ἡθικάς καὶ σωμα-
 τικάς αὐτοῦ δυνάμεις, ὁ ἀνὴρ, κα-
 ταβαλλόμενος ὑπὸ τῶν θλίψεων καὶ
 συμφορῶν, καὶ ἀπογοητευόμενος ἔνε-
 κα τῶν παρούσιαζομένων εἰς τὰς ἐ-
 πιχειρήσεις καὶ τὰ σχέδια αὐτοῦ δυ-
 σχερειῶν καὶ προσκομμάτων, καὶ ἀ-
 ηδιάζων τὰ κρύφα τε καὶ ἐκ τοῦ ἐμ-
 φανοῦς τεκταινομένας κατ' αὐτοῦ ὑ-
 πὸ ἐχθρῶν καὶ ἀντιπάλων ἀνάνδρους
 σκευωρίας καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἰσχυροῦ
 κινούμενος ἐλατηρίου, ἤθελε τάχιιστα
 ἐξαντληθῆ τὰς δυνάμεις καὶ ἀπο-
 σβεσθῆ τὸν ζῆλον καὶ ναρκωθῆ τὴν
 διάνοιαν καὶ κοινῶς ἀπρόθυμος καὶ
 ἀφιλότιμος γὰρ ἐπὶ τῇδεῖος πρὸς

πάνταν γενναϊόφρονα τάτιν καὶ μεγα-
 λουργὸν ἐπιχειρήσιν· ἄνευ δὲ τέλος
 τῆς ἐνδελεχοῦς αὐτῆς περὶ τὰ τοῦ
 οἴκου ἐπιμελείας καὶ τῆς ἐξασφαλί-
 σεως τῶν συγκομιζομένων καὶ τῆς
 μετα τωφρονος φειδοῦς καὶ οἰκονομί-
 ας πληρώσεως τῶν ἀναγκῶν τῶν
 οἰκείων καὶ ἀπάντων ἐν γένει τῶν
 προσόντων ἐκείνων, ἅτινα ἀνεπτύξα-
 μεν ἐν τῷ Α' κεφαλαίῳ, ὡς οἰκο-
 δέσποιναν τὴν γυναῖκα καὶ σύζυγον
 ἐξετάζοντες, τὰ τοῦ οἴκου ἤθελον δι-
 αφθίρεσθαι οἰκτρῶς καὶ ὁ ἀνὴρ ἤθε-
 λε ματαιοπονεῖ διηνεκῶς, οὐδὲν πο-
 τε ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ δυνάμενος
 ν' ἀποταμιεύσῃ διὰ τὸ γῆρας καὶ τὰ
 τέκνα καὶ τὰς ἀπροόπτους ἀνάγκας
 τῆς αὔριον, εἰς πῖθον οἶονεῖ ἀντλῶν
 Δαναίδων ὁ δέλαιος καὶ βαρύν, βα-
 ρύτατον λίθον Σισύφου ὠθῶν πρὸς
 ἀπότομον καὶ ὀλισθηρὸν ἄναντες.

Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι ἂν ὁ ἀνὴρ
 εἶναι τὸ κατὰ πελωρίων ὠκεανείων
 κυμάτων καὶ θυελλῶν καὶ λαιλά-
 πων ἀντιπαλαῖον μεγαλοπρεπῶς σκά-
 φος καὶ ὁ ἀπεράντους ἐκτάσεις ἀ-
 στραπιαίως διπυχίζων σιδηρόδρομος,
 ἢ γυνὴ εἶναι ὁ τὴν ἀκαταμάχητον
 καὶ καταπληκτικὴν αὐτῷ παρέχων
 δύναμιν καὶ ταχύτητα ἀτμός· ἂν ὁ
 ἀνὴρ εἶναι ὁ πολμηρὸς καὶ ἀπτόη-
 τος τῶν αἰθιρῶν κόσμων ἐρευνητὴς
 καὶ ἐπόπτης καὶ ἀστυνόμος, ὡς εἶ-
 πεῖν, ἢ γυνὴ εἶναι ὁ ἀπαραίτητος
 πρὸς τοσαύτην ἀεροδρομίαν Πήγασος·
 ἂν ὁ ἀνὴρ εἶναι τέλος ἡ μεγάλη τῶν

φώτων καὶ ἐπιστημῶν καὶ ἀνακαλύ-
ψεων λαμπᾶς, ἡ γυνὴ εἶναι τὸ τρέ-
φον καὶ συντηροῦν καὶ τὴν λάμψιν
αὐτῆς ὁσημέραι τηλαυγέστεραν κα-
θιστῶν ἔλαιον. Ἄρα ἐκπληροῦσα ἡ
γυνὴ τὰ καθήκοντα αὐτῆς ὡς μητρὸς
καὶ συζύγου καὶ οἰκοδεσποίνης πι-
στῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως, μετὰ ζή-
λου καὶ συνέσεως, ἐκπληροῖ συνάμα
καὶ τὰς ὡς πολίτιδος ὑποχρεώσεις
αὐτῆς καὶ συμμετέχουσα ἐμμέτῳ
τῆς προαγωγῆς τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἐπι-
δόσεως καὶ τῶν μεγαλουργιῶν, κοι-
νωνὸς καὶ τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγα-
λείου αὐτοῦ ἐξίσου γίνεται. Ἀλλὰ
πρὸς τοῦτο πρέπει πρῶτον μὲν νὰ
προικίσωμεν αὐτὴν διὰ τῶν ἀπαι-
τουμένων γνώσεων καὶ μαθήσεων,
ὡς προέφημεν, καὶ δεύτερον νὰ πε-
ριβάλωμεν αὐτὴν δι' ἀπάσης τῆς
ἐγκαρδίου ἡμῶν ἀγάπης καὶ εὐλα-
θείας καὶ τοῦ εἰλικρινοῦς σεβασμοῦ,
ἀνακηρύσσοντες οὕτω τὰς πολυτί-
μους αὐτῆς πρὸς ἡμᾶς τε καὶ τὴν
κοινωνίαν ἐκδουλεύσεις καὶ ἀνταμεί-
βοντες αὐτὴν δι' ὅσα μετ' αὐτα-
παρνήσεως ὑφίσταται μάρτυρος ὀχλη-
ρὰ καὶ ἐπώδυνα.

Ὅταν δὲ οὕτως ἐμπεδώσωμεν τὴν
ἀρετὴν τὴν γυναικὸς καὶ τὴν πρὸς τὸ
καθῆκον καὶ τὴν κλῆσιν καὶ ἀποστο-
λὴν αὐτῆς ἀκράδαντον ἐμμονὴν καὶ
ἐλόψυχον ἀφοσίωσιν, τότε οὐδεὶς
κίνδυνος, ἀλλὰ καὶ συμφέρον μέγιστον
ἡμῖν προσπορίζεται, ἐὰν δυνηθῶμεν

λοτέρας καὶ ἐμβριθεστέρας ἐπιστη-
νικῆς παιδεύσεως. Καὶ τῶντι ,
ἐξ ἡμῶν δὲν ἤθελεν ἵνα ἡ γυνὴ α-
τοῦ κατέχῃ ἐπαρκεῖς ἱατρικὰς γνώσι ;
ὅπως ἀποσεβήτῃ ἀπροόπτους καὶ
ξείας νόσους ἐν ἀκαρεῖ ἀπὸ τῶν φν-
τάτων ; Τίς δὲν ἤθελεν ἵνα ἡ γυν-
αὐτοῦ ᾗ, οὐ μόνον περικαλλῆς ἢ
χαριτόβρυτος, ἀλλὰ καὶ ἀνδρε-
καὶ ἐμπειρος, ὅπως ἀποκρούσῃ ἀπρο-
δοκῆτους κινδύνους καὶ δώσῃ ε-
βερὸν μάθημα εἰς ἄνανδρόν τινα τῷ
χρὸν καὶ αἰσχροῦν βιαστήν ; Τίς δὲ
ἤθελεν ἵνα ὁ οἶκος αὐτοῦ διευθύ-
νται ὑπὸ γυναικὸς ἱκανῆς νὰ διοικῇ
καὶ ὁλόκληρον πόλιν ἐν ἀνά-
κῃ ; Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος το-
ποσούτους καὶ τηλικούτους αὐτι-
θριάμβους ὤφειλεν οὐ μόνον εἰς τὴν
ἀκατάβλητον αὐτοῦ σωματικὴν ῥά-
μην καὶ τὸ ὑπέροχον τῆς ψυχῆς μέ-
γαλεῖον καὶ τὴν ἀπαράμιλλον στρα-
τηγικὴν ἀξίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἡ-
ξιοχον ἐπίσης ἀνδρίαν καὶ ἱκανότητή-
καὶ τὴν ἐν ταῖς μάχαῖς πολυτελὲς
ἐντρίθειαν τῶν στρατιωτικῶν του, ὧς
ἕκαστος, ὡς λέγουσιν οἱ ἱστορικοὶς
ἠδύνατο, ἀνάγκης τυχεύτης, νὰ εὖ
δηγήσῃ ἐπιτυχῶς πρὸς μάχην καὶ
στρατὸν ὁλόκληρον. Καὶ τοιοῦτοι
ὄντες οὔτ' ἐδυσφόρουν, οὔτ' ἐχαλέπα-
νον, οὔτε οἰστάντες, οὔτ' ἠὲτομέ-
χουν πρὸς τοὺς πολεμίους, ἵνα μι-
σθοὺς ἀπολάβωσιν ἀδρότερους καὶ
ἀξιώματα ὀληθῶσιν ἀνώτερα· ἀλλ'

μενον καὶ τοῖς ἄρχουσιν ἐπειθοντο
 ἢ συνησπισμένοι ἀρρήκτως τὰ τε
 ἡμᾶτα καὶ τὰς ψυχὰς, ἄνευ φό-
 βου, ἄνευ μικροφιλοτιμίας, ὥρμων ἀ-
 θεκτοὶ ἐπὶ τοὺς ἐναντίους πρὸς ἐν
 εἰ μόνον ἅπαντες ἀτενῶς ἀποβλέ-
 οντες, τὸν κοινὸν θρίαμβον καὶ τὴν
 ἵξαν τῆς πατρίδος. Καὶ δὲν ἀνέ-
 κεινον νὰ τιμηθῶσι διὰ θέσεων, ἀλ-
 λ' αὐτοὶ νὰ τιμήσωσι τὴν θέσιν, ἐν
 ἐτάχθησαν, καὶ ὑπέρτεροι αὐτῆς
 αὐτὰ πολὺ νὰ δειχθῶσιν ἡμιλλῶν-
 ο διηνεκῶς. Τοῦτο ὀφείλουσι νὰ
 χῶσιν ὑπ' ὅψιν πάντες μὲν ἐν γένει,
 ὁμοῦ ὅμως ἐκεῖναι ἐκ τῶν γυναι-
 κῶν, ὅσαι, ἐμβριθεστέρας ὁπωσδήπο-
 τε τυχοῦσαι παιδεύσεως, δόξης ἀ-
 ἰόξου γλίσχονται καὶ ἀλλοτρίων δι-
 καιωμάτων ἀντιποιοῦνται καὶ εὐρύ-
 σερον δῆθεν στάδιον ἐνεργείας θηρεύ-
 ουσιν. « Ἐκαστος ἐφ' ὃ ἐκλήθη »,
 εἶπεν ὁ τῶν ἐθνῶν διδάσκαλος, ὁ θε-
 σπέσιος Παῦλος· τῆς δὲ κλήσεως καὶ
 ἀποστολῆς τῆς γυναικὸς διαπρύπιος
 κῆρυξ καὶ ἀψευδέστατος μάρτυς τυγ-
 χάνει αὕτη αὕτη ἡ ἑαυτῆς φύσις.
 Ἄλλος δὲ νεώτερος σοφὸς εἶπεν ὅτι
 ἡ γυνὴ βεβαίως δὲν εἶναι καταδεδι-
 κασμένη εἰς ἀσημότητα· δύναται νὰ
 μεγαλουργήσῃ, νὰ καταστῇ ἑνδοξος,
 ἀλλ' ὥς γυνή. Ἐὰν ὁμοῦ παρορῶ-
 σα τὰ ἑαυτῆς καθήκοντα ἐπιχειρή-
 σῃ νὰ διαμιλλᾶται πρὸς τὸν ἄνδρα,
 ἀπόλλυσιν ἅπασαν τῆς ἑαυτῆς ἀξίαν
 καὶ καθίσταται πίθηκος.

ταὶ νὰ λεχθῇ, ὅσῳ ἡ ἐφεύρεσις τοῦ
 τύπου καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς δη-
 μοσιογραφίας εὐρὺ ἀνοίγει στάδιον
 εἰς τὰς δυναμένας νὰ ὠφελήσωσι τὴν
 κοινωνίαν καὶ διὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν
 ἑαυτῶν σκέψεων καὶ διανοημάτων
 καὶ παρατηρήσεων καὶ πορισμάτων
 ἰδίας μελέτης καὶ πείρας καὶ ἀντιλή-
 ψεως, ἐπὶ ἀντικειμένων ἰδίως τὴν προ-
 αγωγὴν τῆς γυναικὸς ἀποσκοπούντων.
 ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν σύνθεσιν τερπνῶν καὶ
 ὠφελίμων φιλολογικῶν πραγματειῶν,
 μύθων, φέρ' εἰπεῖν, διηγημάτων, ἁ-
 σμάτων καὶ τῶν παραπλησίων, δύ-
 νανται τὰς ὥρας τῆς σχολῆς αὐτῶν
 ἀκινδύνως καὶ μετ' ἐπιτυχίας ν' ἀ-
 φιερώσωσιν αἱ εὐπαίδευτοι δέσποιναι,
 ἐκλέγουσαι κατὰ προτίμησιν θέματα
 τὰ ἅγια τῆς εὐσπλαγχνίας, τῆς ἐπι-
 εικείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ φιλαν-
 θρωπίας ἀναπτύσσοντα αἰσθήματα·
 διότι τοιαῦτα θέματα εἶναι πρόσφορα
 κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν φύσιν τῆς γυ-
 ναικὸς, θεόθεν προικισθείσης μὲ ἀ-
 παράμιλλον τρυφερότητα καὶ εὐαι-
 σθησίαν καρδίας. Καὶ οὐ μόνον διὰ
 λόγων, ἀλλὰ καὶ δι' ἔργων ἐπίσης
 δύνανται καὶ ὀφείλουσι νὰ ἐπιδείξωσι
 τὰ αἰσθήματα ταῦτα, προσερχόμε-
 ναι ἐπικούροι τοῖς ποικίλως πάσχου-
 σι καὶ κατατρυχομένοις, ἀπομιμού-
 μεναι καὶ κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον
 τὸ ἀξιέπαινον παράδειγμα πολλῶν ἐν
 Εὐρώπῃ κυριῶν, αἵτινες προκειμένου
 περὶ ἐκπαιδευτικοῦ ἢ φιλανθρωπικοῦ

καὶ ἄοκνον ἄμιλλαν ἵνα πρὸς τὸν ἐ-
πιδιωκόμενον σκοπὸν πολύτιμον πα-
ράσχῃ συμβολήν, χοροὺς διοργα-
νίζουσαι ἐπὶ τούτῳ καὶ θεάματα καὶ
ἀγορὰς καὶ ἐκθέσεις, ἰδίως δ' ἐρ-
γαστήρια συντηροῦσαι γυναικῶν, εἰς
χιλιάδας ἐνδεῶν παρθένων καὶ ἀ-
πόρων χηρῶν καὶ πενήτων συζύγων
καὶ μητέρων παρέχοντα ἐργασίαν ἐν-
τιμον καὶ τακτικὴν καὶ δικαίως ἀ-
μειβομένην καὶ προλαμβάνοντα οὕτω
τὰ ἄτοπα, εἰς ἃ ἐξωθεῖ πλείστας τῶν
ὁμοφύλων των ἢ τῶν ἀναγκαίων
σπάνις καὶ στέρησις, ἢ ἀνηλεὲς καὶ
ἀμείλικτος ἀνάγκη.

Ἡ ἀνατροφή λοιπὸν τῶν γυναι-
κῶν πρῶτιστα καὶ μάλιστα πρέπει
ν' ἀποβλέπῃ εἰς τὸ νὰ μορφώσῃ τὴν
καρδίαν αὐτῶν καὶ τὸν χαρακτήρα
διὰ τῆς κατὰ Χριστὸν ἠθικῆς, νὰ
προικίσῃ αὐτὰς διὰ τῶν ἀπαραιτή-
των γνώσεων τῆς Ὑγιεινῆς, τῆς
Παιδαγωγίας καὶ Οἰκονομίας καὶ νὰ
ἐξασκήσῃ αὐτὰς περὶ τὰς εἰς τὸ φύ-
λον αὐτῶν ἀρμοζούσας τέχνας· ἀλλὰ
καὶ ἡ γυμναστικὴ εἶναι ὠφέλιμος
καὶ ἡ μουσικὴ, ἥτε φωνητικὴ καὶ
ὄργανικὴ, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μά-
θημα τὰ μάλιστα ἀναγκαῖον, ἅτε
οὐ σμικρὸν συντελοῦσα εἰς τὴν ῥύθ-
μισιν τῶν ἡθῶν, τὴν μόρφωσιν τῆς
καρδίας, τὴν ἐξύψωσιν τοῦ πνεύμα-
τος καὶ τὴν ἀνακούφωσιν τῶν θλίψεων
καὶ ἀλγηδόνων.

Παράσχωμεν λοιπὸν ἄφθονα τὰ
ἀπαραίτητα ταῦτα ἐφόδια πρὸς τὰς

παρθένους ἡμῶν· καλλιιεργήσωμεν
καταλλήλως καὶ εὐμεθόδως τὰ ῥ-
σικά αὐτῶν προτερήματα· μονιμ-
ποιήσωμεν αὐτῶν τὴν ἠθικὴν καὶ τ-
πρὸς τὸ καθήκον ἐνδελεχῇ ἀφρσι
σιν· παροτρύνωμεν αὐτὰς ἐπὶ τὰ κ-
λὰ ἔργα, ἐπαναλαμβάνοντες συν-
χῶς ἕκαστος πρὸς τὴν ἐαυτοῦ θ-
γατέρα τὴν ἐξῆς χαριεστάτην στρ-
φὴν ποιητοῦ πατρός :

«Ὡς προβαίνεις εἰς τὰ ἔτη κ' εἰς τὰς ἀρε-
προχώρει,
Ἑλληνίς τὴν γέννησίν σου καὶ τὰ ἥ-
Ἑλληνίς!
Εἴθε ζῶντα νὰ μ' εὐφραίνουν τ' ἀγαθὰ σε
ἀγνή κόρη,
καὶ θανόντος ἡ ψυχὴ μου νὰ σκιρτᾷ
οὐρανοῖς ! »

Γ. Π.

ΦΥΣΙΚΑ

Αἱ διὰ τῶν τηλεσκοπίων ὁρώμεναι
κηλίδες τοῦ Ἡλίου.

Ἐπὶ τοῦ φωτεινοῦ δίσκου τοῦ Ἡ-
λίου διὰ τῶν τηλεσκοπίων παρετή-
ρησαν οἱ ἀστρονόμοι, ὥτε κηλίδας
μελαίνας στιγμὰς οὐκ ὀλίγας, διαφό-
ρους κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος
καὶ μεταβαλλούσας βαθμηδὸν ἢ κα-
ἐξαίφνης τὴν θέσιν καὶ τὸ σχῆμα αὐ-
τῶν, καὶ ἄλλοτε μὲν πλείονας, ἄλλο-
τε δὲ ὀλιγωτέρας ἐμφανιζομένας. Ἐκ
τῆς παρατηρήσεως τῶν κηλίδων τού-
των καὶ τῆς μετακινήσεως αὐτῶν καὶ
τῆς μεταβολῆς τῶν σχημάτων αὐ-
τῶν ὠδηγήθησαν οἱ ἀστρονόμοι εἰς

ν παραδοχὴν τῆς τε σφαιρικότητος
Ἡλίου καὶ τῆς περὶ τὸν ἑαυτοῦ
να κινήσεως αὐτοῦ. Καθ' ὅσον δ' ἂ-
ν αὐτὰς τὰς κηλίδας, αἱ περισσό-
τοι παραδέχονται, ὅτι ἐν τῇ φωτο-
σφαίρᾳ τοῦ Ἡλίου, ἕνεκα ὀρμητικῶν
καὶ πελωρίων σιφῶνων καὶ ρευμάτων
ἑμῶν, σχηματίζονται ἐκάστοτε διά-
φορα νεφελώματα, καὶ μεταξὺ τού-
των ἐκάστοτε μένουσι διάφοροι ὅπαι,
ὧν φαίνονται μέρη τινὰ τοῦ σκιε-
ροῦ πυρῆνος τοῦ Ἡλίου ὡς μέλαιναί
κηλίδες. Τελευταῖον δὲ παρατηρήθη,
ὅτι αἱ κηλίδες αὗται ἔχουσι καὶ ἐπιρ-
ρῆσιν ἐπὶ τε τῆς ἐπιγείου θερμοκρασίας
καὶ τῆς μαγνητικῆς καταστάσεως τῆς
ἡμ. π. χ. παρατηρήθη ὅτι τῷ 1823,
τειδῇ ὁ ἥλιος δὲν εἶχε καμμίαν κη-
λίδα, τὸ θέρος ὑπῆρξε ψυχρὸν καὶ ὑ-
ρόν· τῷ δὲ 1807, ἐπειδὴ εἶχε πολ-
λὰς κηλίδας, τὸ θέρος ἦτο λίαν θερ-
ρόν. Ὁ δὲ Ἐρσχέλλος ἐγνωμοδότη-
εν, ὅτι καθ' ὃ ἔτος ὁ ἥλιος ἔχει πε-
ρισσότερας κηλίδας, ἢ συγκομιδῇ
τῶν καρπῶν γίνεται ἀφθονωτέρα.

Τὸ Ἡλιακὸν φῶς.

Ὁ ἥλιος διὰ τῆς φωτοσφαίρας, ἣ-
ν περικαλύπτει τὸν ἐσωτερικὸν σκιε-
ρον πυρῆνα αὐτοῦ, καθίσταται ὁ αἷτιος
τῆς εἰς τὴν ἡμετέραν Γῆν καὶ τοὺς
λοιποὺς πλανήτας ἐμφανίσεως τοῦ φω-
τός, καὶ τῆς θερμότητος. Καὶ κατὰ
μὲν τοὺς ἀρχαιότερους φυσικοὺς ὁ ἥ-
λιος εἶναι ἡ πηγή, ἐξ ἧς ἀπορρέει καὶ
ἐρχεται μέχρις ἡμῶν τὸ φῶς καὶ ἡ

θερμότης, ἀλλὰ κατὰ τοὺς νεωτέρους
φυσικοὺς τό τε φῶς καὶ ἡ θερμότης,
εἰσὶν ἀποτελέσματα διαφόρων κυμα-
τώσεων τοῦ περικαλύπτοντος τὴν Γῆν
καὶ τοὺς λοιποὺς πλανήτας καὶ αὐτὸν
τὸν ἥλιον αἰθέρος, ὁ ὁποῖος εἶναι μία
ὕλη ἀβαρὴς, ὁμοία μὲν μὲ τὸν ἀέρα,
ἀλλὰ κατὰ πολὺ λεπτοτέρα αὐτοῦ,
καὶ ὑπόκειται ὅπως καὶ ὁ ἀὴρ εἰς κυ-
ματώσεις. Ὅπως δηλ. διὰ τῶν κυμα-
τώσεων τοῦ ἀέρος, τῶν ἐκ τῶν δονή-
σεων σώματός τινος σχηματιζομένων,
ἀποτελεῖται ὁ ἤχος, ὃν αἰσθανόμεθα
διὰ τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου, οὕτω καὶ
διὰ τῶν διαφόρων κυματώσεων τοῦ
αἰθέρος, τῶν παραγομένων ἐκ τῶν τῆς
φωτοσφαίρας τοῦ Ἡλίου δονήσεων, ἀ-
ποτελεῖται τὸ φῶς, ὃπερ αἰσθανόμεθα
διὰ τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου, καὶ ἡ θερ-
μότης, ἣν αἰσθανόμεθα διὰ τῶν ἄλ-
λων αἰσθητηρίων νεύρων.

Θ. Γ.

ΓΕΩΠΟΝΙΚΑ.

Περὶ τῆς στασιμότητος τῆς
παρ' ἡμῖν γεωργίας.

Δυστυχῶς ἡ γεωργία ἐν ταῖς ἡ-
μετέραις χώραις διαμένει στάσιμος,
καθ' ὅσον δὲν ἐπιζητεῖται οὔτε ἡ βελ-
τίωσις τοῦ τρόπου τῆς καλλιεργείας,
οὔτε ἡ ἐξ ἄλλων χωρῶν μεταφορὰ
φυτῶν καὶ δένδρων, δυναμένων νὰ
καλλιεργῶνται καὶ ἐνταῦθα καὶ οὐ-

δοκιμῶσιν. Ὅσοι συνείησαν εἰς τὴν καλλιέργειαν ἑνὸς φυτοῦ ἢ δένδρου, ἐπιμένουσι μόνον εἰς ταύτην, καὶ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ἀφ' οὗ τὸ εἶδος τοῦτο βαθμυρὸν διασφαρῇ ἢ καὶ ἀνέκαθεν εἶναι κατώτερον· ὅσοι π. χ. καλλιεργοῦσιν ἀραβοσίτον καὶ γεωμήλα, δὲν φροντίζουσιν νὰ δοκιμάσωσιν, ἂν ἄλλα εἶδη ἀραβοσίτου καὶ γεωμήλων ἐξ ἄλλων χωρῶν μεταφερόμενα, δύναται νὰ καλλιεργῶνται ἐνταῦθα ἔτι καλλίτερον καὶ νὰ εὐδοκιμῶσιν· οἱ δὲ καλλιεργοῦντες ἐνταῦθα τὰς ἀγκινάρας ἀγνοοῦσιν, ὅτι τὸ εἶδος αὐτῶν, ὅπερ ἔχουσιν, εἶναι ἐκ τῶν ἀγρίων καὶ κακῆς ποιότητος καὶ ὀλίγους καρπούς παράγει, εὐκόλως δὲ δύνανται ἐκ Κωνστ]πόλεως ἢ καὶ ἀλλαχόθεν νὰ φέρωσι καὶ καλλιεργῶσιν ἐνταῦθα ἄλλο εἶδος παράγον καλλιτέρας καὶ περισσοτέρας ἀγκινάρων· οἱ δὲ ἔχοντες σταφυλὰς, περιρρίζονται νὰ ἴδωσιν αὐτὰς βεβλαμμένας, τυδαμῶς δὲ ζητοῦσι νὰ φέρωσιν ἐξ ἄλλων χωρῶν ἄλλο εἶδος καλλιτέρων σταφυλῶν· π. χ. ἐν Ἰταλίᾳ καλλιεργεῖται εἶδος σταφυλῆς, ὅπερ καλεῖται βασιλοστάφυλον καὶ ὅπερ μεταφερθὲν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πρότινων ἐτῶν, καὶ ἐκεῖ ὡσαύτως εὐδοκίμησεν. Δὲν πρέπει λοιπὸν οἱ ἐνταῦθα τὸ εἶδος τοῦτο, ἐπειδὴ ἐκ τῶν φαγωσίμων σταφυλῶν ἢ τῶν τῆς τραπέζης εἶναι τὸ ἄριστον καὶ παράγει ἄφθονον καρπὸν, νὰ μεταφέρωσιν ἐκ τῆς Ἑλλάδος. παραγγέλ-

λόντες ἐκεῖθεν ὀλίγα κλήματα ἢ κεντράδια αὐτῆς καὶ οὕτω νὰ δοκιμάζωσι τὴν ἐνταῦθα εὐδοκίμησιν τοῦ εἶδους τούτου τῆς σταφυλῆς, ὅπερ παράγει βότρυας ζυγίζοντας ἕκαστον ἀπὸ μίαν καὶ ἡμίσειαν ἕως τρεῖς ὀκάδας, ἔχει δὲ ῥάγας πολὺ μεγάλας, ἐπιμήκεις ἢ κωνοειδοῦς σχήματος καὶ χρώματος λευκοκιτρίνου, ἐχούσας δὲ χυμὸν ἄφθονον, σὰρκα δὲ μήτε ὑδατώδη, μήτε σκληράν, καὶ γεῦσιν γλυκυτάτην;

Τὸ βασιλοστάφυλον τοῦτο καλλιεργεῖται εἰς ἀναδενδράδας (κληματάριας), ὠριμάζει δὲ ἡ σταφυλὴ αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸν Αὐγουστον καὶ διατηρεῖται ἀβλαβὴς καὶ ἀναλλοίωτος μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου.

Περὶ γεωμήλων δὲ καλῆς ποιότητος, ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν εἰς τὴν Κύπρον φυτευθέντων καὶ εὐδοκιμῶντων, ἀνεφέραμεν ἄλλοτε, ἀλλ' ἀμφιβάλλομεν καὶ ἂν κανεὶς ἐφρόντισε νὰ μεταφέρῃ καὶ ἐδῶ ἐκ τοῦ εἶδους ἐκείνου πρὸς δοκιμήν. Ἐν Ῥιζαίῳ καλλιεργεῖται εἶδος πορτοκαλλέας, παραγούσης μικρὰ πορτοκάλια, ἀλλ' ἄρα γε ἐφρόντισέ τις νὰ δοκιμάσῃ, ἂν καὶ ἄλλο εἶδος πορτοκαλλέας μεταφερόμενον ἀλλαχόθεν, ἐξ Ἰσππης π. χ. δύναται νὰ καλλιεργῇται καὶ εὐδοκιμῇ καὶ ἐνταῦθα καὶ νὰ παράγωνται ἐπομένως, ὅπως μικρὰ, οὕτω καὶ μεγάλα πορτοκάλια καὶ ἐν Ῥιζαίῳ, ὁπόθεν νὰ γίνηται ἡ ἐνταῦθα καλλιέργεια.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Αὐτοκτονία μελίσης

ἢ ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν κατὰ τὴν νήσον
Πρίγκηπον.

ἔξωθεν. Τὰ φασκού-
ρι καλλιεργοῦνται ἐν-
ἀγνοεῖται ἢ καλλι-
ρίων, ὡταύτως, κατὰ
κ, δυναμένων νὰ εὐ-
πάμμαι καὶ τὰ
ις μόνον ἐκ τῶν χω-
ἀπὸ τινος χρόνου

ἀρχουσιν ἀγροὶ δυ-
ωσι καλλιεργούμε-
τητα γεννημάτων,
ται καὶ χρησιμεύ-
ς τὴν αὐτοφυᾶ πα-
ρησίμων πρὸς τρο-
ν ἡμέρα πρὸ ἐτῶν
κῆποι, ἀλλὰ βαθ-
διότι οἱ κάτοικοι
εἶναι ἀξιέπαινει
κν καὶ ἐπιμέλειαν
εν λοιπὸν τοὺς ἔ-
γεωργοὺς νὰ μὴ

τῇ στασιμότητί
προτροπῶν καὶ ὁ-
ξεως ὠθῶσιν αὐ-
ν πρόοδον· καθ' ὅ-
ῖσαχθῇ εἰς ἐν χω-
ῖ ἐνὸς εἰδους καὶ
ς κατόπιν μετα-
ἄλλα· τὸ δυσκο-
ρχῇ, ἀλλὰ κατὰ
εἶναι καὶ τὸ ἡμι-

Θ. Γ.

Ὁ Νοέμβριος τοῦ 1883 ἤγγιζεν εἰς
τὴν φθίσιν αὐτοῦ, ὅτε κεκυρῶς ὑπὸ τὸ
δυσβάστακτον ἄχθος συμφορᾶς μακρᾶς
καὶ ἐπωδύνου καὶ ἐξηντλημένος τέλειον
τὰς σωματικὰς δυνάμεις ὑπὸ ποικίλων
ταλαιπωριῶν καὶ δεινοπαθημάτων, ἱκν-
νῶν καὶ τίγρεων ἀπηνεῖς καρδίας νὰ συγ-
κινήσωσι, περιαλγῆς καὶ ἐσπαραγμένος
καὶ ἀπελπισ διεπεραιούμην εἰς τὴν μα-
γευτικὴν νήσον τῆς Πρίγκηπου, τὴν το-
σοῦτον θαφιλῶς καὶ φιλοτίμως ὑπὸ τῆς
φύσεως προικισθεῖσαν. Ἀλλ' ἦν, ὡς προ-
εῖπον, Νοέμβριος καὶ οὔτε οἱ ξενῶνες ἔ-
βριθον πλέον, οὔτε τὰ μέγαλα ἔστιλβον,
οὔτε οἱ κῆποι εὐωδίαζον· δὲν ἤκούετο
πλέον ἐπὶ τῆς μεγάλης ἑδοῦ ὁ κρότος τῶν
ἀριστοκρατικῶν δίφρων, ὁ καλπασμὸς τῶν
ἵππων, ὑπὸ ὑπερηφάνων ἵππευσμένων νε-
ανιῶν καὶ νεανίδων, καὶ οἱ ὀγκηθμοὶ τῶν
ὄνων, κομψῶν καὶ τούτων καὶ οὐκ ἀπε-
χθῶς ἐπιθαινομένων ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν
φύλων. Τὰ ὑψώματα ἀπεγυμνώθησαν με-
τὰ τῶν φυσικῶν αὐτῶν καλλονῶν καὶ τοῦ
ἐπικτήτου μὲν, ἀλλ' ἀνεκτιμήτου ἐκείνου
κόσμου τῶν φαιδρῶν ὁμίλων· τὰ ζυθο-
πωλεῖα ἐκλείσθησαν, οἱ χοροὶ ἔληξαν, τὰ
ἄσματα ἔπαυσαν, τὰ μουσικὰ ὄργανα ἐ-
σίγησαν· ὁ ἔρως καὶ ἡ εὐθυμία, ὁ γελόεις
θόρυβος καὶ ἡ χαριτόβρυτος τύρῃ, οἱ
παλμοὶ τῶν καρδιῶν, τὸ πῦρ τῶν βλεμ-
μάτων, ἡ περιπάθεια τῶν ἀσπασμῶν, ἡ
μέθη τῶν περιπτύξεων, ἡ φρενίτις τῶν
ἀπολαύσεων, ἅπαντα τέλος ἡ τέως ἐπι-

κρατούσα ζωή καὶ κίνησις, ἅπανα ἡ μω-
ροῖσα χάρις, ἅπανα ἡ γοητεία ἡ φυσικὴ
τε καὶ μεταφυσικὴ ὥχοντο ἀπιδόντα πρὸ
τῆς ψυχρᾶς καὶ εἰδεχθούς ἐμφανίσεως τοῦ
φθινοπώρου καὶ ἡ μεγάλη νῆσος παρουσί-
αζεν ἀπὸ μηνός καὶ ἐπεκεῖνα ὅψιν συνή-
θους κωμοπόλεως, ἐξαιρουμένης, ἐννεοῖται,
τῆς θείας τῶν σιωπηλῶν μεγάρων τῆς.

Ἄλλ' ἂν ὁ χειμὼν, ἄγγελος ἀπαί-
σιος, παγετώσῃ ἐπισείων ρομφαίαν ἐξέ-
ωσεν ἀνοικτιρμόνως τοῦ παραδείσου τὰς
καλλιπαρείδους θυγατέρας τῆς Εὐας, αὐ-
ταὶ μακρὰν τοῦ νὰ βλέπωσιν αὐτὸν μα-
κρόθεν στένουσαι, ἐξῆλθον τὸν ἀντίον γε-
λῶσαι πονήρως καὶ ἀντὶ διὰ θρήνων καὶ
ὀλοφρυμῶν νὰ ἐπιζητήσωσι τὴν ἐξιλέωσιν
τῶν θελκτικῶν παρεκτροπῶν τῶν, ἐπεδο-
θησαν εἰς ἔτι μείζονας μᾶλλον διαχύσεις,
λάμπουσai, ἀστράπτουσai, ἀναστατού-
νται τὰς μεγαλοπρεπεῖς τοῦ Βυζαντίου αἰ-
θούσας διὰ τῶν στροβίλων τοῦ θαλάσσης καὶ
τῆς μαζούρκας καὶ τῆς καντρίλλιας, ἐνὶ
λόγῳ ἐκπληροῦσαι πιστῶς καὶ ἀπαρεγ-
κλίτως τὴν κλήσιν αὐτῶν καὶ ἀποστο-
λὴν, σπεύρουσαι πανταχοῦ τὴν ἐλπίδα
καὶ ἀπόγνωσιν, τὴν ὁδύνην καὶ ἀγαλλία-
σιν, τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον, θωπεύο-
μεναι, λατρεῖσθαι μέχρις οὗ ἀ-
νεκλήθη ἡ κατὰ τῶν πεπτωκότων τούτων
ἀγγέλων ἄδικος καὶ ἀνηλεὲς ἀπόφασις
καὶ ἕτερος θεσπέσιος ἄγγελος, τὸ ἔαρ, ἀ-
ποσταλεὶς ἔνοιξεν αὐτοῖς πάλιν πλατείας
τὰς πύλας τῆς πριγκηπικῆς Ἐσῆς, ἥτις
θάλλουσα, μαρμαίρουσα, ἀσπείρουσα ἐν
ἀπάσῃ αὐτῆς τῇ ἀβρότητι καὶ λαμπρη-
ῶνι, ἐφαίνετο ὡς ἄρτι ἀπὸ τῶν ἀθανά-
των τοῦ Θεοῦ καλλιτεχνικῶν δακτύλων
ἀσπίλος δισρρεῦσασα ἢ ἀπὸ τῶν βαθυκυ-
άνων τῆς θαλάσσης κόλπων, ὡς ἡ κίχρη

δίτη, πάλλευκος καὶ μυρόεσσα ἀναδύσα.

Καὶ τῶντι οἱ πεπτωκότες τῆς Κων-
σταντινουπόλεως ἄγγελοι ἦσαν ἄξιοι τῆς
τοιαύτης παρὰ Θεοῦ ἐπεικείας καὶ χάρι-
τος· διότι ἂν τὰ θελκτικὰ αὐτῶν σώμα-
τα ἐπροικίσθησαν ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ ἄ-
πειρον χάριν καὶ ἀπαράμιλλον καλλονήν,
καὶ αἱ ψυχαὶ αὐτῶν οὐχ ἤττον θησαυροὺς
ἐγκλείουσιν ἀγγελικῶν ὄντως αἰσθημά-
των. Εὐσπλαγχνοὶ, φιλάνθρωποι, φιλο-
πρόδοι αἱ εὐγενεῖς τῆς Ἐπταλόφου δέ-
σποινας καὶ δεσποινίδες, δράττονται ἀσμέ-
νως πάσης εὐκαιρίας ἵνα ἐπικουροὶ προσ-
έλθωσι τοῖς ποικίλως πάσχουσι καὶ κα-
τατρυχομένοις, ἵνα τὴν παιδείαν ὑποστη-
ρίξωσιν, ἵνα πρὸς τὴν ἠθικὴν τε καὶ ὁ-
λικὴν τῆς πατρίδος ἐπίδοσιν καὶ ἀκμὴν
συντελέσωσι. Πόσαι κοινωνικαὶ πληγαὶ
διὰ τῆς μεγαλόφρονος αὐτῶν μερίμνης
καὶ τῶν φιλαγάθων ἐνεργειῶν δὲν ἐπου-
λώθησαν; Πόσα πλάσματα πεινῶντα καὶ
γυμνητεύοντα, ἔρημα καὶ ἀπροστάτευτα,
τὸν ἔσχατον δὲν διέφυγον κίνδυνον διὰ
τῆς ἀμέσου καὶ συντόνου αὐτῶν ἀντιλή-
ψεως καὶ προστασίας; Καὶ ἂν ἐν Κωνσταν-
τινουπόλει δὲν διαδραματίζωνται τὰ φρι-
κωδῶς ἀπαίσια τοῦ Λονδίνου ὄργια, μή-
πως δὲν ὀφείλεται τοῦτο κατὰ μέγα μέ-
ρος εἰς τὴν διηνεκὴ πρόνοιαν τῶν ἐν λό-
γῳ δεσποινῶν; Οὐ πρὸ πολλοῦ ὁ αὐτὸς
ἐπεκρέματο ἐπὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως
κίνδυνος καὶ ἑκατοντάδες κορῶν ἀπὸ τε
τῶν προαστείων, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῶν
νῆσων τοῦ Ἀρχιπελάγους καὶ αὐτῆς τῆς
Ἑλλάδος, ἐσύροντο δίκην ἀμνάδων εἰς τὸ
μακελλεῖον τῆς διαφθορᾶς καὶ ἀτιμώσεως,
αἱ μὲν δελεαζόμεναι, αἱ δ' ἐξασπατῶμε-
ναι, οὐκ ὀλίγαι δὲ καὶ αὐθόρμητοι, ἵνα
τῆς τῶν πάντων ἀπαλλαγῶσι στερούσεως.

Τὸ δὲ σωτήριον ἔργον τῆς ἀλλή-Μάλλιν
ἐξετέλεισεν εὐτυχῶς λίαν ἐγκαίρως ὁ ἐ-
θνικώτατος «Νεολόγος» πρὶν ἢ τὸ κακὸν
λάβῃ ἃς ἠπείλει τεραστίας διαστά-
σεις, ῥήξας κραυγὴν τρομερὰν καὶ διά-
τορον τὸν κίνδυνον καταγγέλλουσιν.
Ἐκτοτε περιστάλη τὸ θράσος τῶν αἰ-
σχροκερδῶν, περιστάλη ἡ ἡλύμη τῆς ἐξα-
χρειώσεως πρὸς χαρὰν τῶν δυστυχῶν
γονέων, πρὸς ὀξὺν τῆς κοινῆς καὶ
θρίσμβον τῆς ἀνιέρως ἐπιβουλευομένης
καὶ δολοφονουμένης ἠθικῆς. Καὶ ἐν τῇ πε-
ρικτώσει ταύτῃ οὐ τὸν τυχόντα ἀνέπτυ-
ξαν ζήλον αἱ ὑπερήφανοι Κωνσταντινου-
πολίτιδες, ἴδιον θεωρήσασαι αἶσχος τὴν
ὑπὸ τὰ ὄμματα αὐτῶν κομιδὴν βεβηλωσιν
ἀσθενῶν καὶ ἐρήμων παρθένων.

Ἰσως φρονεῖ τις ὅτι ἥκιστα ἀρμόζει
εἰς ἐμὲ τὸν τηλικαῦτα παθόντα νὰ ἐ-
ξάρω τὰς ἀρετὰς τοῦ ἐν Κωνσταντινου-
πόλει γυναικείου φύλου καὶ καταδείξω
τὴν εὐεργετικὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς καταστά-
σεως καὶ τῶν τυχῶν τῆς πατρίδος ἐ-
πιδράσιν. Ὑπῆρξα ἀνέκαθεν ἔνθερος τῆς
ἀληθείας φίλος καὶ ἔνθους πάσης εὐ-
γενοῦς ῥοπῆς, παντὸς γενναϊόφρονος ἔρ-
γου θαυμαστῆς, ἄνευ ὀπισθοβούλων σκέ-
ψεων, ἄνευ ἰδιοτελῶν ὑπολογισμῶν. Ἄλ-
λως δὲ, ὑπάρχουσι δαίμονες τηλικαύτην,
παραχωρήσει θεῖα, περιβεβλημένοι ἰ-
σχύϊν, ὥστε καὶ οἱ κορυφαῖοι τῶν ἀγγέ-
λων δὲν δύνανται νὰ ματαιώσωσι τὰ
κακοῦργα αὐτῶν σχέδια, ἀλλ' ἴστανται
μακρόθεν περίλυποι οἱ γεννάδες, χωρὶς
νὰ ὀρμήσωσι καὶ καταπνίξωσιν ἅπα-
σα παντὸς τὴν σπεῖραν ταύτην τῶν ἀ-
νάνδρων, οἵτινες ἔρποντες καὶ ἀφανεῖς
σπεύρουσι ζιζάνια διχονοίας, ἐμοῦσι δη-

λέμων, χαλκεύουσι ὁλοῖς καὶ παγίδας
καὶ ἄρπαγὰς καὶ φόνους, ἅπαντα ἐ-
γένει τὰ εἰσέχθη αἵσχη, ἅπαντα τὰ τε-
ρατώδη ἐγκλήματα, ἀπάσας τὰς ἀνθρω-
στους συμφορὰς, ἀπάσας τὰς ἀπεραν-
τους ἀθλιότητας, αἵτινες καταμαστίζου-
σιν ἀνηλεῶς ἀπ' αἰῶνων τὸ ἀνθρώπι-
νον γένος, ὅπερ ὁ τσοῦτον φιλοῦσι
οἱ ἄγγελοι. Τοῦτο ἐπικυροῖ ἐν πολλοῖς
αὕτῃ ἡ Γραφή· ἡμεῖς ὁμῶς, φίλοι ἀνα-
γνώσται, ἃς περιορισθῶμεν εἰς ἓν μόνον
παράδειγμα πρὸς πίστωσιν τοῦ αἵσχυρι-
σμοῦ ἡμῶν.

Ἀνέρχεται κατ' ἐντολὴν ὁ Μωϋσῆς
ἐπὶ τοῦ ὄρους Ναβαῦ ἵνα μακρόθεν ἰ-
δῶν τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ἀποθάνῃ
καὶ ἀποθνήσκῃ. Ὁ ἀρχέσκυτος τότε ἐγ-
κατελείπει ἐν τῷ ἅμα τὸ ἐρεβεινὸν αὐ-
τοῦ βασιλείου καὶ πεζὸς, ἀσθμαίνων καὶ
ἰδρῶτι περιρρεόμενος, σπεύδει εἰς τὸ ὄ-
ρος, ἵνα τὸ σῶμα τοῦ Προφήτου ὑποδύς
κατέλθῃ πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας καὶ τῇ
ταυτότητι τῆς μορφῆς ὡς Μωϋσῆς πι-
στευόμενος δώσῃ αὐτοῖς ἄλλας ἐντολὰς
καὶ ἄλλην θεσπίσῃ πολιτείαν ἐκ δια-
μέτρου πρὸς τὸν θεῖον τοῦ Σινᾶ νόμον
καὶ τὰς καθιερωθείσας ἀρχὰς καὶ παρα-
δόσεις ἀντικειμένην, ἐξωθήτῃ ἅπαντας
εἰς πᾶν μυσαρὸν καὶ βεβηλὸν καὶ ἔβη-
δὸν κατακυλίσῃ εἰς τὰς ἀπεράντους χύ-
τρας τῆς κολάσεως, τὰς πίσης καὶ
θείου καὶ νάφθης καὶ τίς οἶδε πόσων
ἄλλων ἐμπρηστικωτέρων ὑλῶν πλήρεις,
οἰμῶζοντας εἰς τὸ διηνεκὲς τῆς ὑπερβο-
λικῆς εὐπιστίας καὶ ἀπλοϊκότητος ἔνε-
κεν. Μόλις ὁμῶς, ὑπολογίζων τὴν ἐκ
τοῦ καταχθονίου σχεδίου τοῦ προκύ-
ψουσιν ἀνυπολόγιστον τῷ ἀνθρωπίνῳ

τούτῳ αἰσθανόμενος χαρὰν καὶ δόξαν
μακρὰς, μελαίνης καὶ γυμνότριχος
αὐτοῦ συνεχῶς πλήττων τὰ πλῆθη,
παρέκαμψε τὴν τελευταίαν τῆς ὁ-
μάτης κλιτύος καμπὴν καὶ ἔρριψε βλέμα-
θριάμβου ἀπληστον ἐπὶ τοῦ ἐκτάδην
πλωμένου προφητικοῦ πτώματος καὶ
ὁ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ, ἀστραπιαίως
σχίζων τὰς ἀπεράντους τοῦ αἵθερος
τάσεις καὶ ἀστραπηδόλον ἔχων τὸ σῶ-
μα καὶ ἐξαστράπτουσιν ἐν χειρὶ πάλ-
ιν πρίν, ῥομφαίαν, κατέρχεται καὶ
μῆναι πρὸ τοῦ νεκροῦ ἀμυντικὴν θέ-
σιν, τρομερὸν ἀπειλῆς ἐξακοντίζων πρὸς
τοὺς δαίμονα βλέμμα. Ὑποχωρεῖ ὁ δαί-
μων ἀφρίζων καὶ βλασφημῶν, ἀλλ' ὁ
πᾶς ἄγγελος, περιοριζόμενος εἰς
ἀμυντικὴν αὐτοῦ θέσιν καὶ τὴν
ἐργασίαν τοῦ προφητικοῦ πτώματος, ἐγ-
κελεύει τὸν εἰδεχθῆ δαίμονα ν' ἀ-
πέλθῃ ἀνενόχλητος, χωρὶς ἅπαξ τοῦ-
ἐκτετακτοῦ νὰ νύξῃ αὐτὸν διὰ τῆς πυ-
καύστου αἵχμης τῆς ῥομφαίας, ἵνα
ἀπάσχη αὐτῷ πεῖρὰν τινὰ τῶν ὑπερ-
βύως φρικαλέων βασάνων, ὥς ὑφίσταν-
ται αἰωνίως ἐν τῇ κολάσει οἱ ὑπ' αὐ-
τῷ αἰσχροῦς ἐξαπατῶμενοι καὶ παγιδευ-
μένοι ταλαίπωροι ἄνθρωποι. Ἐγκατα-
λείπει αὐτὸν ἀνενόχλητον, « Ἐπιτιμῶσι
ὁ Κύριος » ἐπιλέγων, ἄρὰν παρεμφο-
ρῶν τῇ παρὰ πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων ἐν-
τύχει « Ἄχ, νὰ σ' ἐπαιρνεῖν ! »
Ἐκ τούτων ἐπεταὶ ὅτι ἂν ἐπὶ γῆς
ἂν ἄνθρωποι βραχύ τι κατὰ τὴν τοῦ
πτώματος καὶ τῆς ψυχῆς καλλονὴν πα-
ρὰ τοὺς ἀγγέλους ἐλαττούμενοι, ὑπάρ-
χουσιν ὅμως ἐπίσης καὶ ἄλλοι, οὐδόλως
πρὸς τὴν εἰδέχθειαν τῆς μορφῆς καὶ
φύσεως τῶν δαιμόνων ὑπολείπομενοι, καὶ

ὅτι οἱ ἐπίγειοι ἄγγελοι ἀσκοῦσι μὲν ἐ-
πιμελῶς πᾶσαν ἀρετὴν καὶ ἀγωνίζον-
ται παντὶ σθένει ὅπως ἀπαλλάξωσι τὴν
ἀνθρωπότητα τῶν κατατρυχόντων αὐτὴν
δεινῶν καὶ εἰς τὴν ἐφικτὴν ἡθικὴν τε-
λειότητα αὐτὴν ἀνυψώσωσιν, ἀλλ' οἱ ἐ-
πίγειοι δαίμονες λυσσωδῶς ἀντιδρῶσι
κρύφα τε καὶ ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς καὶ μυ-
ρία μηχανῶνται ἵνα τὸ πᾶν ἀνατρέψω-
σι καὶ τὸν ἄνθρωπον εἰς θέσιν χείρονα
καὶ τῆς τῶν ἀλόγων ζώων περιεργάγω-
σιν, οὐδὲν γενναῖον πράττοντα, οὐδὲν ὑ-
ψηλὸν φρονούντα, ἀλλ' ἔρποντα διηνε-
κῶς καὶ κυλινδούμενον καὶ τὴν κόρεσιν
τῶν κτηνωδῶν αὐτοῦ ὀρέξεων μόνον μέ-
λημα ἔχοντα.

(Ἔπεται συνέχεια)

Γ. Π.

ΕΙΔΕΞΕΙΣ

Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ ἐν Ὁδησσῷ
κ. Κωνσταντῖνος Περσόπουλος ὡς ἐ-
κκλησίαν συνδρομὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν ἐν-
ταῦθα ἐκπαιδευτηρίων προσήνεγκε
ροῦθλια 30. Ὁ δὲ ἐν Ἀθήναις φοι-
τητὴς τῆς ἰατρικῆς κ. Ἀλκιβιάδης
Λαζαρίδης δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς
τὸ προεδρεῖον τοῦ [ἐνταῦθα Φιλεκπαι-
δευτικοῦ Συλλόγου ἀνήγγειλεν, ὅτι
ἀποστέλλει δωρεὰν εἰς τὸ Ἀναγνω-
στήριον τοῦ Συλλόγου τὴν « Ἑλλά-
δα » τοῦ Φάλκε, ἥτις ἀπὸ τινος με-
ταφραζομένη ἐκ τῆς Γερμανικῆς ὑπὸ
τοῦ κ. Γ. Ν. Πολίτου ἐκδίδεται περιο-
δικῶς κατὰ τεύχη.

— Μανθάνομεν ὅτι καὶ κατ' αὐ-

τάς εἰσεπράχθησαν περὶ τὰς 5 λίρας ἐκ τῶν καθυστερουμένων ἐκ τῆς ἐπιχορηγήσεως τοῦ πρώην Μητροπολίτου. Πιστεύομεν, ὅτι ἂν καταβληθῇ περισσότερα φροντίς, θὰ ἦναι δυνατόν βαθμηδὸν νὰ εἰσπραχθῶσι καὶ ἄλλα.

— Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ ἀφίκετο εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν, ἐξ Ἀθηνῶν ὡς καθηγητῆς τῶν μαθηματικῶν ἐν τῷ ἡμετέρῳ Φροντιστηρίῳ ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ζαριχάνης.

— Κατὰ τὴν «Κων)πολιν» ὁ χατση Ὀσμὰν πασσαῶς, τέως ὑποδιοικητῆς Κοτυαίου καὶ ὁ Μαχμουτ Κιζιλβέης, τέως ὑποδιοικητῆς Κερασούντος, ἀντήλλαξαν τὰς θέσεις αὐτῶν.

— Ἡ αὐτὴ ἐφημερίς γράφει :

Σφοδρὸς ἐγένετο σεισμὸς ἐν τινι χωρίῳ τοῦ Μουτεσαριφλικίου Καρά-Χισάρ, ὅστις κατέστρεψεν 8 οἰκίας καὶ προὔξεν τε τὸν θάνατον παιδίου· ἐπειδὴ οἱ κλονισμοὶ ἐξηκολούθουν, οἱ χωρικοὶ ἔντρομοι ἀφῆκαν τὰς οἰκίας των καὶ ἀποκατέστησαν ὑπὸ σκηνάς.

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐξ Ἀμισοῦ τὰ ἑξῆς:

Ἐπὶ τῇ βάσει διαφόρων σπουδαίων ζητημάτων καὶ θεμάτων, λαμβανομένων ἐκστοτε καὶ ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐποχῆς ἐκ τε τῶν Ἀγίων Γραφῶν, τῆς Θεολογίας, τῆς Χριστιανικῆς ἠθικῆς, τῆς πρακτικῆς φιλοσοφίας, καὶ ἰδίως τῆς ἐξέτασεως τοῦ Χριστιανισμοῦ μετὰ σαφοῦς καὶ εὐκρινοῦς ἀναπτύξεως καὶ ἀποδείξεως τῶν Χριστιανικῶν ἀληθειῶν ἀπέναντι τῆς ἱστορίας καὶ τῶν ἐπιστημῶν, ἀνέλαβεν αὐτεπάγγελτος τὸ ὑψηλὸν καθήκον τοῦ νὰ κηρύττῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καθ' ἑκάστην Κυριακὴν Ἑλληνιστὶ καὶ Τουρκιστὶ ἐναλλάξ ἐν τῇ ἐν Ἀμισῷ Ἱερᾷ Ἐκκλησίᾳ τῆς

πόλεως ἀρριζόμενος ἐνταῦθα Γενικὸν Πληρεξούσιον Ἀντιπρόσωπον τοῦ Σ. τροπολίτου Ἀγίου Ἀμασείας πανοσιώτατος Ἀρχιεπισκόπου καὶ Ἀθανασίου Λιάδης.

Ὁ πανοσιολογιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀ. Ἡλιάδης, τελειόφοιτος τῆς Μ. τοῦ καὶ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς σχολῆς τέλεσεν ἐπὶ τινα ἔτη παρὰ τῷ Σ. Ἀμασείας, κατόπιν δὲ χάριν συμπληρῶν σπουδῶν αὐτοῦ καὶ εὐρυτέρως ἀξίως τῶν γνώσεων μετέβη εἰς Εὐένθα ἐπεσκέψατο τὰς ἐν Γερμανίᾳ καὶ λίαν διαφημιζόμενας ἐπὶ φιλολογικῶν θεολογικαῖς ἐπιστήμασι διασημοτέραις καὶ οὐχὶ δὲ ἄκροις χεῖλεσι σάμενος πάσης ἐπιστήμης θεολογικῆς καὶ φιλολογικῆς καὶ αὐτῆς δὲ τῆς φιλοσοφίας ἐπανεκάμψε μετὰ ἐπταετῆ δειάν καὶ ἤρξατο λίαν προθύμως καὶ λεισφόρως τῆς ὑψηλῆς καὶ θείας διακονίας τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος. Οἱ λόγοι αὐτοῦ μέχρι τοῦδε ἐξεφώνησε, πληρέστατα ταποκρινόμενοι πρὸς τὸ κοινοποιηθὲν γράμμα, οὐ ἀνωτέρω ἐποίησάμεθα ληψιν, εἰσὶ πλήρεις δυνάμεως, εὐφροσύνης καὶ ῥητορικῆς δεινότητος· ὡς εἰκόσ δ' ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν καὶ διήγειραν μέγα ἀνδιαφέρον πάντων τῶν Χριστιανῶν ἢ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν συρροὴ ὅση καθίσταται πολυπληθεστέρα.

Ἐν τῇ νῦν ἡμετέρᾳ πνευματικῇ καὶ θεικῇ καταστάσει παρηγορίας ἀγγελοῦ πεφάνη ἡμῖν ὁ ἐνθερμος οὗτος λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, ὅστις κέκληται ἀλγῶν ἀναβολήσῃ ἐν ἰσχύϊ εἰς τοὺς λαοὺς τοῦ οὐ καὶ ἀναγγεῖλῃ εἰς αὐτοὺς τὰ ἀμείψιμα αὐτῶν, σπουδαιῶς καὶ λυσιστελῶς ἀναλαβὼν διὰ τοῦ ἐνδελεχοῦς ὑψηλοῦ κηρύγματος τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελίου τὴν θεοσκευτικὴν καὶ ἠθικὴν διάπλασιν τῶν Χριστιανῶν τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας Ἀμασείας, ἥτις καὶ αὕτῃ ἐπέπρωτο θεῖα εὐδοκία νὰ τιμᾶται ἐπ' ἐσχάτων διὰ τοιοῦτου ἀσχορέου κήρυκος τῶν εὐαγγελικῶν ἀληθειῶν.

Τὸ ἔργον τοῦ πνευματολογιστάτου Ἀρχι-
μηνίου κ. Α. Ἡλιαδου τοσοῦτον ἐργω-
δὲν καὶ ὑψηλόν, τιμῇ καὶ ἔκκλη-
σιν καὶ τῷ ἔθνει καὶ αὐτὸν ὡς πρὸς τὸν ἑ-
κατόν ἔχον Ἀμαθείας κ. κ. Σωφρόνιον,
ντιζόντα καὶ μεριμνῶντα διηνεχῶς πε-
τῆς πνευματικῆς καὶ ἡθικῆς ὠφελείας
ἡ προσδοκίαν τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ τέ-
ων καὶ τῆς ψυχικῆς αὐτῶν σωτηρίας.

Ἐπέστησαν ἤδη οἱ χρόνοι, καθ' οὓς γίνε-
ται καὶ παρ' ἡμῖν πρόσδος εἰς τὰ γράμμα-
τα καὶ τὴν παιδείαν καὶ ἀναφαίνονται ἄν-
θρωποι ἐπιστήμονες τῆς τε θεωρίας καὶ ἱερᾶς
καθ' οὓς ἀπαλλαττόμεθα τῆς πα-
λαιότητος καὶ δεισιδαίμονος ἀμαθείας καὶ
κινεῖται ἡμῖν ἐλευθερία κινήσεως πρὸς τὰς
ἐπιστήμους. Μετὰ θερησκευτικῆς ὁδὸς καὶ ἔθνη-
σιν ἀγαλλιᾶται ἀναγγέλλομεν τὸ ἀξιολό-
γον τοῦτο θεῖον καὶ ὑψηλὸν ἔργον, ὃπερ,
ἐρρήμεν εἰπόντες, πάνυ φιλοτίμως ἀνε-
κάλυψε ὁ πνευματολογιστάτος Ἀρχιμανδρίτης
Α. Ἡλιαδης πρὸς πνευματικὴν καὶ ἡθικὴν
παιδείαν τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας Ἀμα-
θίας.

— Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ ὑπ' ἀ-

ριθμὸν 1237 φύλλῳ τῆς «Ἀκροπόλε-
ως» τὰ ἑξῆς:

— Εἶδομεν ἐν τῷ Δημαρχείῳ τὰ λαμπρὰ
ὕλικά, τὰ κομισθέντα φροντίδι τοῦ Δημάρχου
καὶ τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Δημο-
τικοῦ συμβουλίου, ἐκ Βιέννης διὰ τὰ δημο-
τικά σχολεῖα Ἀθηνῶν. Εἶναι ὡραῖα ἀληθῶς
πράγματα καὶ τὰ δημοτικά σχολεῖα θὰ
κοσμηθῶσι δι' ὑλικοῦ σπανίου. Εἶδομεν πί-
νακας πραγματογνωσίας ὄλων τῶν εἰδῶν,
πίνακας ζωολογίας, βοτανικῆς καὶ ἀνθρωπο-
λογίας, σειρὰς τεχνολογικῶν ἀντικειμένων,
ὀρυκτολογικὰς μικρὰς συλλογὰς, σχήματα
γεωμετρικὰ ἐκ ξύλου, σφαίρας καὶ συσκευὰς
κινήσεως τῆς γῆς, καὶ, τὸ πάντων ὡραιό-
τερον, πρωτοφανῆ ὑποδείγματα ἰχθυογραφίας
ἀνάγλυφα ἐκ χάρτου, ὁμοιάζοντα πρὸς μαρ-
μάρινα, κατὰ τὰ ἑλληνικὰ ἀρχαῖα πρότυ-
πα καὶ μὲ ὡραιότητα συνθέσεις. Οἱ μικροὶ
μυθῆται τῶν δημοτικῶν σχολείων θὰ μά-
θωσι τόσα ὡραῖα πράγματα καὶ τὰ σχολεῖα
τοῦ δήμου Ἀθηναίων θὰ γείνωσι τὰ πρῶτα
τοῦ κράτους. Συγχαίρομεν τῷ κ. δημάρχῳ
καὶ τῇ ἐκπαιδευτικῇ ἐπιτροπῇ διὰ τὴν πρό-
νοιαν αὐτήν.

ΠΟΙΗΜΑ

Ἀπάντησις

εἰς τὸ ποίημα Γ. Κ. Προυσαίου

«Δὲν μ' ἐλεεῖς».

Ἀλλοίμονο! τὸ κόκκαλο μου ἔτριξ' ἀπ' τῇ λύπῃ
καὶ διπλασιασθήκανε τοῦ στήθους μου οἱ κτύποι,
ὅταν διάβασα τὸ φλογερὸ πικροπαράπονό σου,
ποῦ βγήκεν ἀπ' τὸ στήθός σου, συνάδελφε, τ' ἀγνό σου!
Ἄχ! Ἐχεῖς δίκην καὶ θρηνεῖς καὶ νὰ σφαλνᾷς τὰ μάτια
γὰ νὰ μὴ βλέπῃς ἀλλουνοὺς νὰ σέ κατηγοροῦνε
καὶ σὺ ἀπὸ τῇ λύπῃ σου νὰ γίνεσαι κομμάτια
γιατὶ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ καὶ σέ δὲν ἐλεοῦνε.
Ναὶ! Ἐχεῖς δίκην δύστηνε! Ἄχ! εἶναι ἀμαρτία
ὅτε πλάγι σου νὰ χαίρωνται παιδιὰ χθὲς γεννημένα,
νὰ παίρνουν μύρια φιλιὰ καὶ σὺ Ἀπελπισία! . . .
μήτε φιλὶ ἀδελφικὸ καὶ σὺ νὰ παίρνῃς . . ἓνα! . . .
Ἔτσ' εἶν' ὁ κόσμος! ἀπ' ἐδῶ ὁ ἥλιος χαιρετάει
καὶ ἀπ' ἐκεῖ σκότος βαθὺ τὰ σπλάγχνα μας κτυπάει!
Βλέπεις; Ἄχ! Εἶν' ἀληθινὰ αὐτὰ ποῦ πάντα λέγω

«—'Αλλοίμονο 'στὸν ἄνθρωπο ποῦ ποιητὴς γεννιέται
 ἐπλάσθηκε γὰρ νὰ θρηνηῇ καὶ νὰ πικροθρηνηίται
 ὁ ποιητὴς 'στὴν γῆν αὐτὴν δταν γεννιέται πρέπει
 ὁ κόσμος μαῦρα νὰ φορῇ κανεὶς νὰ μὴν τὸν βλέπῃ.—
 "Αχ! εἶναι τόσ' ἀληθινὸ αὐτὸ, μὰ τόσων, δπου
 ξεσπᾷ τὰ σπλάγχνα εὖσπλαγχνου, συνάδεφε, ἀνθρώπου.
 "Αχ! πάντα πάντα νὰ θρηνοῦν τ' ἀηδύνη νὰι πλασμένα,
 νὰ χύνουν πάντα δάκρυα καὶ νὰ πικροστενάζουν! . .
 Θρηνοῦνε καὶ 'στὴ ξενιτειῇ τὰ κρῖνα τ' ἀνθιτμένα,
 τὸ μνημα ξένου καὶ ὄρφανου μὲ πόνο 'σάν σκεπάζουν!
 'Αλλοίμονο! τὸ δάκρυο καὶ σένα συντροφεύει : . . .
 καὶ σὺ ὡσάν κ' ἐμέ καὶ σὺ χαμογελᾷς μὲ λύπη ; . . .
 καὶ σὲ τὸ 'χέρι τοῦ Θεοῦ δὲν ἀπαλοχαϊδεύει ; . . .
 καὶ 'σένα σὲ σπαράζουνε ἀπελπισίας κτύποι ; . . .
 Πάρε τὴ πένα, φίλε μου, 'στ' ἀδύνατό σου χέρι
 κ' ἔλα κοντά μου καὶ οἱ δρῶ νὰ κλάψουμε μὲ πόνο.
 ἔχει χειμῶνα καὶ αὐτὸ, αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
 γέροι δὲν εἶναι, φίλε μου, τὰ γεροντότα μόνον.
 "Αχ! μὴ τὸ στόμα π' ἀνοιξά τραγοῦδι νὰ τονίσω,
 καὶ ποιητὴ συνάδελο νὰ χλάψω, νὰ θρηνήσω,
 ἀφ' οὗ ἐσὺ μοῦ 'κέντησες ἐκεῖ 'ποῦ πρέπει τόσο
 νὰ τραγουδήσω ἀρχινῶ κ' ἐγώ, νὰ ξελαφρώσω!
 Παιδὶ ἀκόμα ἄμοιρο τὴν πένα μου κρατοῦσα
 καὶ μοιρολόγι ἔφαλνα καὶ γλυκοτραγουδοῦσα·
 ἐγλυκοχαράζ' ἢ αὐγὴ κ' ἐγὼ μέσ' σὲ λαγχάδι
 ζωγράφισα μὲ ποίησι ἐν ἀνθηρὸ λιθάδι·
 ξάφνου! γυρνῶ τὸ πρόσωπο καὶ βλέπω . . . ἀγγελοῦδι
 ὀλοξάνθη ἐδιδάβαζε μὲ πόνο τὸ τραγοῦδι.—
 Τὸ εἶδα καὶ δὲν ἔφευγε . . . τὸ προσκλῶ κοντά μου
 καὶ νὰ καθήσῃ τὸ θαλα 'στὸ πλάγι μου . . . σιμὰ μου.
 "Αχ! 'πάγ' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, ἡ ἐποχὴ ἐκείνη·
 ἦταν γραφτὸ ὁ ποιητὴς μονάχος ν' ἀπομείνῃ ! . .
 'Αγαπηθήκαμε κ' οἱ δρῶ ζήσαμε χρόνια τρία,
 μὰ 'πὲθανεν ἓνα πρῶτ' . . . ἀπέθαν' ἡ Μαρία

 Κλείω μὲ πόνο τὸ πικρὸ αὐτό μου μοιρολόγι,
 'σάν ἄνθρωπος ποῦ φλέγεται καὶ τὸν τρομάζουν λόγοι.—
 'Σάν ἀρχινῶ τὸν θάνατον αὐτὸν νὰ διγλέμαι
 ἄχ! ἀπ' τὸ δάκρυ, φίλε μου, καθόλου δὲν κρατιέμαι·
 ξεύρεις τί εἶναι ν' ἀγαπᾷς ἄθῳ ἀγγελοῦδι
 τῆς λειτανείας σιωπῇ νὰ ἦναι! Μεγαλεῖο!
 ὁποῦ ἔχάρισ' ὁ Θεὸς μονάχα στὸ λουλουδι,
 γιὰτὶ σωπαίνει . . . δὲν μιλά . . . Περήφανο βραβεῖο!—
 νὰ εἶναι ἄστρο λαμπερὸ 'στοῦ οὐρανοῦ τὸ στρῶμα

Ἐνταύθα λαμβάνει συμβάντος ἐν τῇ τυπώσει τοῦ πρώτου ἡμιφύλλου, τὸ ποίημα τοῦ κ. Γ. Κου-
τούρη διακοπτεται διὰ τῆς παρεμβολῆς τοῦ παρόντος ποιήματος, μεθ' ὃ ἀκολουθεῖ πάλιν ἡ
συνέχεια τοῦ προηγουμένου ἐκείνου ποιήματος.

Φωνὴ ἄλλοις.

(ἐπίσπαιμα ἐκ τοῦ «Βρυκόλακος»)

Ἄρπαξ, δελορρόνε, δοῦλε Μαμμωνᾶ,
διὰ σὲ γογγύζουν γῆραι κι' ὄρφανά!
Ἐκδοτός εἰς λάγνον, κραίπαλον τρυφὴν,
παντοῦ φέρεις φρίκην καὶ καταστροφήν.
Μαίνεσαι, φρυάττεις, τέρας πολιόν·
πλήττεις τὸν πατέρα, κλέπτεις τὸν υἱόν.
Ἐπὶ δύο μόνον ραῦλοις ἐδολοῖς
ρίλους καὶ πατρίδα καὶ Θεὸν πωλεῖς!
Μὲ καρδίαν χέρτον, στεῖρους ὀφθαλμούς,
ἀποθῆς εἰς γόους μένεις καὶ λυγμούς.
Ληρωττόντων θέα δὲν σὲ συγχινεῖ·
ἔρημος παρθένος, πάσχουτα γυνή,
ἐλεος δὲν εὔρον, τέρας, παρὰ σοί·
λύσσαν ἢ ψυχὴ σου τίγρειως νοσεῖ!
Ἐρπασας τὸν ἄρτον πόσων ὄρφανῶν;
πόσων τὸν χιτῶνα ἐκλεψας γυμνῶν;
Καὶ τὴν ὦραν ταύτην εἰς τὰς φυλακάς
δὲν σὲ καταρᾶται ἐνδεῶν δεκάς;
Νύκτα καὶ ἡμέραν αἵματα ῥοφᾷς,
πλὴν ποτὲ δὲν θνήσκεις, ἑδλέλα, δὲν ψυφᾷς!
Δὲν σὲ κατατρέχουν γοεραὶ φωναὶ
πάντοτε καθ' ὕπνον; Λέγε. — Ναὶ, ὦ ναί! —
Τὸν κλεινὸν νὰ ἐξοντώσῃς καὶ λαμπρόν μου οἶκον ὅλον
λυσσωδῶς ἐμόχθησας.
Λύκε ἀπληστε, τὸν πλοῦτον τον ὑπέρογκον μὲ δόλον
σύ μου κατεβρόχθισας.
Καὶ τὸ τέκνον μου τὸ φίλον εἰς τοὺς πέντ' ἀφῆκας δρόμους
πάμπτωχον, ἀπόκληρον!
Ἀπιστε! θὰ σὲ σπαράξω μὲ δόδοντας δξυτόμους,
θὰ σὲ φάγ' ὀλόκληρον!

μεταξὺ
Γ. Π.: ἐνταῦθα

μάτια γλυκά καὶ πλουμιστά, δόντια λευκά σὶν κρῖνα,
 κορμὶ τσερκέζας ἀνθηρῆς, . . . μικρούτσικο ποδάρι,
 καὶ περιφάνεια λεμονταριού· καὶ μέσα σ' ἓνα μῆνα
 ὅλη αὐτὴ τὴν καλλονὴ νὰ χαίρηται . . . λιθάρι ;
 ξεύρεις τί πόνο ἐννοῶτε γονατιστὸς ἔμπροστά της,
 ὅταν πικροκατέπινα τὴν ὑστερνὴ ματριά της;
 ἦταν δική μου ἡ ματριά αὐτὴ καὶ ὅπου ζοῦσε,
 ὀδική μου πάλι ἦτανε σὰν μ' ἀποχαιρετοῦσε!
 "Αἰ! κόρη μου! Μάρια μου! γλυκεριά μου ἐρωμένη,
 ἡ ψυχὴ σου ἀψηλά ἐμένα περιμένει,
 δέξου ἀγάπης φιλικῆς τὸ ὑστερνὸ τὸ δεῖγμα.
 μὴ κλαῖς! ὅ' ἀνταμωθοῦμ' ἐκεῖ . . . μέσ' στὸ ψυχρὸ σου μνημα

Προυσαῖς!! ἂν δὲν ἔλεετ' ὁ Πλάτης μας ἐσένα,
 ἄχ! πέσ μου, πέσ μου μ' ἔλεετ', ἀνδραδέλφε, ἐμένα;

Γ. Κ. Κουτσούρης

Ἐγγραφον τῇ 1ῃ Ὀκτωβρίου 1885

ΠΑΡΕΡΓΑ

1. Αἵνιγμα.

Τὸ πρῶτον εἶναι πρόθεσις,
 τὸ δευτέρον μου πόλις,
 τὸ ὅλον δὲν ἐπίφοβον
 τοῖς εὐλαδέσιν ὅλοις.

2. Αἵνιγμα.

Γράμμα τι μετὰ μονάδος
 κάμνει πόλιν τῆς Ἑλλάδος.

3. Γρίφος.

Μ (πόλις) (μόριον βεβαιωτικόν)
 (μουσικόν ὄργανον) Γ ς λο λο λο
 Τ

5. Λογόγριφος.

Παρά σοί τὸ νέον.

4. Κυβόλεξον.

Γ .
 Λ Η
 Δ Χ

6. Λεξιγριφος.

. Σ
 Σ
 Σ
 Σ
 Σ
 Σ

Γ. Ι

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 46^ῳ τεύχει.

1. Σουλιάδης, Σουλι—άδης. — 2. Μή
 τε ποιήσης περιττά ἔξοδα. — 3. Εἰς οὐ
 ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. — 4.

Ζ
 Π Α Σ
 Π Ο Ρ Ο Σ
 Ζ Α Ρ Ι Φ Η Σ
 Σ Ο Φ Ο Σ
 Σ Η Σ
 Σ